

POLITIPENSJONISTEN

ORGAN FOR POLITIETS PENSJONISTFORBUND NUMMER 3 • 2020

Møt Thor Langli – politimannen som har opplevd det meste

Se side 4-5

Byvandring i Bergen i PPF-regi

Se side 6-7

Robert Bjugn i Mo i Rana skriver for Politipensjonisten

Se side 8-9

Ny Grinihistorie til yngre generasjoner

Se side 12-13

Å bli husket er en viktig motor

Se side 14

T. Langli - 2020

Konsekvenser for PPF av COVID-19

På grunn av COVID-19 har det vært en spesiell sommer. Myndighetene åpnet noe opp på gjeldene restriksjoner før sommeren satte inn for fullt – bl.a. på utenlandsreiser. Det følte riktig og ikke minst befriende. Resultatet av denne justeringen har hatt sin pris.

Dessverre ser vi også en oppblomstring av antallet smittetilfeller enkelte steder i landet. Det er store ulikheter kommunene imellom. Noen steder er antallet smittede så høyt at de er definert som «røde», og kommer vi fra «røde» land til Norge, må vi i karantene i 10 dager. Forbundsstyret har derfor bestemt at Lederseminaret 2020 avlyses. Det samme gjelder samlingen for Nettverkets kontaktpersoner.

Forbundsstyret har tenkt at vi kunne anbefale mer lokal aktivitet i høst. Det har kommet spørsmål fra lokalforeninger om å gjenoppta aktiviteten. Dette er forståelig all den tid møteplassene/aktivitetene representerer et sosialt fellesskap som antakelig er en viktig årsak til å være medlem i PPF. I skrivende stund har vi anmodet foreninger og lag om å vente inntil videre. Vi ønsker å åpne opp så snart vi mener det er tilrådelig. Vi trenger hverandre og jobber med å finne en god måte å øke den lokale aktiviteten på uten å øke risikoen for smitte. Vi planlegger et teams-møte på PC, eller tilsvarende, med lokallagene for å løse dette.

Følg med på hjemmesiden www.politipensjonisten.no. Hold sammen, hold av hverandre, men fortsatt å holde avstand.

Bjørn Egeli/forbundsleder

Konklusjon etter forbundsstyremøte 25.8.20

Lederseminaret 2020, og samlingen for kontaktpersonene i Nettverket avlyses.

Forbundsstyret har lagt opp til bred involvering i arbeidet med vedtektene, og arbeidet med forbundets informasjonsstrategi før vedtak. I og med at lederseminaret avlyses vil dette ikke være mulig å få til uten justeringer av aktivitetsplanen. Det er to alternativer som er aktuelle;

Vi behandler temaene i et tematorg på landsmøtet i 2021, og utsetter vedtaket til 2023.

Vi inviterer til lederseminar forsommeren 2021 der vi behandler temaene, og utsetter landsmøtet til høsten 2021.

Lokalt ønsker vi å åpne opp for aktivitet så snart som mulig, og vil vurdere retningslinjene til Pensjonistforbundet sammen med lokallagene/-foreningene;

Lokalforeningene kan ha møter i tråd

med sentrale og lokale myndigheters smitteverntregler. I tillegg er det den kommunale smitteverntlegen/kommunelegen som må godkjenne møtet.

Lokalene som aktivitetene skal arrangeres i, skal være store nok i henhold til det regelverk som gjelder. Aktiviteter utendørs kan vurderes.

Lokale kulturinnslag/foredrag i lokale møter må utøves av lokale krefter. Dette for å begrense smittespredning. Foredrag o.l. fra forbundet sentralt kan gjennomføres via teams.

Det må være gode muligheter for å ivareta håndhygiene, med vann og såpe og/eller håndsprit.

Vi jobber med å få til et møte på teams (eller tilsvarende) med lokallagslederne for å informere om, og drøfte hvordan vi ser for oss aktiviteten og det organisatoriske arbeidet videre før vedtak i forbundsstyret.

Redaktør

Jørn-Kr. Jørgensen
Leyringsgate 2 - 0585 Oslo
Telefon 906 14 485
E-mail: jornjoer@gmail.com

Redaksjonen avsluttet: 1. september 2020

Politiets Pensjonistforbund

Telefon 456 12 974
E-post: ppf@pf.no
Hjemmeside: www.politipensjonisten.no

Besøksadresse

Gjerdrums vei 4
0484 Oslo

Forbundsstyret i Politiets Pensjonistforbund

Forbundsleder

BJØRN EGELI
Telefon: 958 04 245
E-mail: bjrn.egeli@gmail.com

Forbundsnestleder

MARTHA KALLAND
Telefon: 944 99 065
E-mail: martha.kalland@gmail.com

Forbundssekretær

MAGNE RUSTAD
Telefon: 911 90 366
E-mail: mag-rus@online.no

Forbunds-kasserer

PER KÅRE STRAND
Telefon: 958 68 100
E-mail: per.strand@ntebb.no

Styremedlemmer

Kjell Fagerlid - kfagerlid@yoahoo.com
Oddbjørn Olsen - o-golsen@online.no
Egil Haaland - egilhaaland75@gmail.com

1. varamedlem

Tone Asheim - tonsa@live.no

2. varamedlem

Kåre Hauge - k-hauge@lyse.no

Lay-out og trykk: LOS Digital AS, Larvik
Forsidefoto: Motiv fra Bæverfjord i Surnadal.
Akvarell av Tor Wilthill etter et fotografi av Bente Sæter sommeren 2020.

Kongeveien til sosial omgang

En ting er helt sikkert: Resignasjon, bitterhet og misunnelse kan du ikke bruke til noen verdens ting. Det spiser deg opp innenfra og resultatet blir som regel svært dårlig. Det gir ingen fremgang – eller progresjon som vi gjerne sider – og fremfor å virke positivt, virker det ofte hundre ganger mer negativt. Ikke bare for deg selv, men også for andre mennesker. Det som da kan skje, er at du mister venner og etterhvert orker ikke familien og omgås deg.

Negative mennesker skal vi faktisk forsøke å unngå. De bringer ikke med seg noe vi kan bygge videre på. De holder seg som regel i sin negative verden og peker kritisk på nesten alt de ser, leser og har meg å gjøre. Det der ikke vanskelig å forstå at dette er et negativt liv.

Forleden dag leste jeg om en mann på Facebook som «opplevde seg såret». Livet hadde ikke blitt slik som han forestilte seg da han var ung lærling på hjemmestaden hvor han kom fra. Han ville ta både ett og to og gjerne tre tak av gangen, og gjorde det, men fikk det til slutt ikke til. Han ble eldre som alle blir, hans kone døde fra han plutselig og uventet og han hadde stelt seg slik i livet med sin kritiske holdning at det var få som ville ha noe med han å gjøre.

Visst hadde han venner. Visst ble han invitert i et selskap i ny og ne. Men han ble aldri spurt om å virke blant vennene lenger som han gjerne ble før fordi han virkelig hadde noe innen sitt fagfelt å fortelle – i tillegg til at han var en både morsom og humoristisk mann å være sammen med.

Alt dette forsvant gradvis. Delvis med årene og delvis etter hvert som ting skjedde i livet hans. Han ble mer og mer kritisk og også mer og mer skuffet. Både kritikken og skuffetheten rammet andre. Det var andre det var noe feil med. Det var de som ikke forstod og strakk til. Han visste, han kunne, han mente... Og han visste mest og kunne mest.

Til slutt ble han ikke tatt alvorlig. Han ble ikke spurt lenger. Det er ingen som vil ha en «skyllebøtte» når de tar opp en sak, og det er ingen som vil ha «tusen» kritiske spørsmål når man forsøker å drive en sak frem.

Så ble han sittende der. I huset sitt. Fire rom og kjøkken. Flott hage. Bil. God pensjon. Men han var kritisk. Kritisk mot alt og alle. Dessuten hadde han en god porsjon misunnelse i seg – og jeg vet at han var gjerrig.

Noen ganger forsøkte jeg å nærme meg mannen. Men det var ikke så lett. Han tok meg liksom ikke alvorlig – og samtalen oss imellom fikk fort et preg av narraktighet. Det gjorde vondt.

Men jeg har tenkt at han har det vondest selv. Resignasjon, bitterhet, kritikk av andre og misunnelse er ikke kongeveien til å omgås mennesker. Kan vi forebygge dette ved å være mer åpne og ærlige med oss selv og andre tidlig i livet, kan mye være vunnet.

Det andre mennesker liker er redelighet, ærlighet, sannhet, draushet – ikke minst – og å unne andre i å få til noe og til å lykkes. Den som tenker positivt er en vinner. Den som vil dele er en vinner. Den som vil se seg selv og speile seg selv i andre, den lærer noe – både i øyeblikket og for resten av livet.

Jørn-Kr. Jørgensen

“Hver gang vi møtes har vi det bra”

Politipensjonistene i Stjørdalsområdet (medlemmer av Politiets pensjonistforening Trøndelag Sør) møttes i begynnelsen av august for første gang etter koronapandemien på G. Johnsen Bakeri. - Veldig trivelig, og alle syntes det var så godt å se hverandre igjen.
Fv. foran: Gunnar Iversen, Martha Kalland, Sylvi Hell og Harry Skar. Bak f.v.: Odd Karl Steen, Liv Thronæs og Torbjørn Kalland.

Thor Langli – en politimann som har opplevd mer enn de fleste

Den kanskje mest aktive innsatslederen av dem alle, Thor Langli, drikker ikke kaffe. Det er forsåvidt ikke oppsiktsvekkende, men da Politipensjonisten byr han på en kopp, sier han nei takk og forklarer: «Jeg smakte på en kopp under en fotpatrulje i 1981. Etterpå «hilste jeg på» kaffen i tre dager. Det får være.» - Nå er Thor pensjonert etter 42 år i tjenesten ved Oslo politidistrikt og har «trukket seg tilbake» på Jessheim.

Av Jørn-Kr. Jørgensen

Den kanskje mest aktive innsatslederen av dem alle, Thor Langli, drikker ikke kaffe. Det er forsåvidt ikke oppsiktsvekkende, men da Politipensjonisten byr han på en kopp, sier han nei takk og forklarer: «Jeg smakte på en kopp under en fotpatrulje i 1981. Etterpå «hilste jeg på» kaffen i tre dager. Det får være.» - Nå er Thor pensjonert etter 42 år i tjenesten ved Oslo politidistrikt og har «trukket seg tilbake» på Jessheim.

Ved avskjeden fikk han mange godord og fortjent ære. Gjevest av alt var trolig Politiets Hederskors – politiets høyeste utmerkelse som bare er blitt noen få til del. - Jeg har det liggende på kontorpulten i en eske med åpent lokk, sier Thor. Jeg kaster et blick på det hver dag og er stolt av det. I garasjen står hans hobby fremfor noe – veteranbiler. Han har hatt ca. 30 biler i årenes løp. Nå for tiden er det en Lincoln Continental Town Limousine med en 7.5 liters V8-motor som «ruler». - Den har 230 hester og en vekt på 2.8 tonn, og er registrert for åtte personer, forteller Thor fornøyd.

- Jeg søkte meg inn i politiet og ved andre forsøk lyktes det i 1978. Etter Politiskolen var jeg to måneder som sommervikar på Lillehammer før jeg kom til Oslo og til en fast stilling ved Sentrum politistasjon som da lå i Vika. Etter en kort tur innom Økern, begynte jeg ved Beredskapstroppen hvor jeg var fra 1984 til 2001. Jeg startet opp på et aksjonsteam, før

jeg gikk over til Sprengningsteamet. Ble etter hvert teamleder ved bilentringsteamet; Og deretter ble jeg aksjonsleder og fikk ansvar for en divisjon. Under hele perioden ved Bergens Tidende var han aktiv i troppens operative tjeneste. Beredskapstroppen er et landsdekkende bistandorgan, og han nevner gisselaksjonen på Torp flyplass, pengetransportranet på Kråkemofjellet og de fire flykapringene som har vært i Norge, som noen av aksjonene han har deltatt på.

- Fra 1. mai 2001 fikk jeg fast stilling ved Operativ Uteledelse, som fra 2007 ble hetende innsatsledelse. De første årene var vi så få at jeg kjørte stort sette alene på patrulje rundt i Oslo by og ledet både akutte og planlagte oppdrag; Noen store andre mindre.

- Det største og mest omfattende oppdraget var terroraksjonen 22. juli 2011. - Jeg skulle ha kveldsvakt den dagen det smalt, men jeg var på jobb også om formiddagen før hendelsen, for jeg var engasjert i å bygge opp kjøretøy for det mobiltaktiske innsatskonseptet (MIK). Etter endt arbeidsøkt reiste jeg fra Bertel O. Steen og inn til Politihuset, hvor jeg avløste vakthavende innsatsleder. Kveldens parole med operasjonsleder og –operatører ble viet til det «møkkaværet» som var meldt, med styrtregn og forventede oversvømmelser. Etter parolen gikk jeg tilbake til kontoret for å føre lister. Vinduet i 3. etasje i Politihuset sto åpent og idet jeg satte meg ned smalt det noe «inn-i-helvete».

- Med en gang trodde jeg det var tordenværet som hadde satt i gang, men det var en spesiell "snert" i smellet som jeg kjente igjen fra tiden på sprengningsteamet. Sekunder senere fikk jeg bekreftet mistanken, for da spraket det i politiradioen hvor det kom flere meldinger om kraftig eksplosjon med mange skadde.

- Den første meldingen jeg hørte var fra en patrulje som hadde kommet opp av garasjen ved Sentrum politistasjon. De fortalte at hele glassfasaden på Operabygget var knust.

- Alt utstyret var ferdig pakket, så jeg nappet med meg utstyrssekken og løp ned trappa og ut i bakgården i Politihuset hvor innsatsleder bilen stod. Jeg stupte inn i bilen og dro av gårde. Jeg kjørte mot Regjeringskvartalet og valgte kjøreruta

oppå bakken istedenfor tunellen, for jeg ville danne meg et riktig situasjonsbilde av skadeomfanget i sentrum.

- På strekningen fra Oslo City mot Akersgata møtte jeg mange skadde. Noen ropte på hjelp, andre var i sjokk og mange blødde fra ulike steder på kroppen. - Etter noen strakser var jeg oppe i Akersgata ved Regjeringskvartalet og så de store ødeleggelsene. Jeg stoppet i Akersgata ved innkjøringen til H-blokka fordi jeg ikke kom videre på grunn av vrakgodset.

- Å beskrive det jeg så da, er umulig. Røyken drev, folk gikk rundt i sjokk, noen skadde og noen døde lå nede, alarmklokker pulserte. Det er da man er glad for å ha god kunnskap om planverk for håndtering av skarpe oppdrag og eksplosjoner. Og det var innholdet i planverket jeg fulgte. Det var også en fordel å ha «noen år på baken» og ha stått i krevende situasjoner tidligere.

- Jeg ga raskt beskjed til Operasjonsentralen om at jeg opprettet en kommandoplass (ILKO) utenfor de hardest skadde bygningene. Fra dette stedet driftet innsatsledere fra politi, helse og brann, hendelsen videre utover kvelden. Også aksjonsleder fra Bombegruppa og Beredskapstroppen var tilstede. Da klokka nærmet seg 17.30, fikk sistnevnte en telefon. Jeg så fort på ansiktet hans at det var noe helt spesielt – og mens han lyttet tok han telefonen litt bort fra munnen sa til oss andre: «Det er Helge. Han forteller om skyting på Utøya.» Det gikk 15 sekunder. Da fikk lederen for helse også en telefon fra sin sentral. Han fikk samme ansiktsuttrykket – og formidlet at over 50 unge mennesker var skutt på Utøya. (Tallet skulle vise seg å bli langt høyere.)

- Det oppstod noen sekunder stillhet, så sa jeg: «Nå er helvete virkelig i gang!» Jeg sa til den stedlige lederen for Beredskapstroppen - som hadde ti mann på stedet - at han kunne ta med seg åtte av dem og dra avsted umiddelbart. Jeg ville ha igjen to mann som hadde ansvaret for den tøfeste væpnede responsen. Beredskapstroppen hadde også allerede trykket «på den store knappen», og det var mange på vei ut både til Regjeringskvartalet og etterhvert til Utøya.

- Nå er dette ni år siden. Tiden går og det er historie, sier Thor. - Jeg tenker ofte på dem som omkom. Jeg så mange som var stygt skadd og mange døde. Det gjør inntrykk og jeg bærer det med meg resten av livet.

- Likevel: Det har vært 42 gode og rike år i politiet, i sorg og glede. - Jeg er 64 år og livet fortsetter. Siden Thor nå har fått bedre tid til bilhobbyen legger han til at hans nye motto er; - «Livet er for kort til å kjøre rundt i kjedelige biler»!

Thor Langli under sin avskjed i Politihuset i Oslo – t.v. Terje Nybø (som leder Spesialenheten) og t.h. tidligere riksadvokat Tor-Axel Buch.

Thor Langli gjør klar til sin siste patrulje fra bakgården i Politihuset i innsatsleder bilen.

1977 Lincoln Continental Town Limousine.

Thor Langli fikk Politiets Hederskors ved sin fratreden i Oslo politidistrikt.

Her i parken mellom Bryggen og Øvregaten.

Opplevelsesrik byvandring i Bergen

Politipensjonistene i Vest har et meget aktivt styre som 4. juni arrangerte byvandring i Bergen med byhistoriker og forlagsredaktør Jo Gjerstad. Deltagerantallet måtte begrenses til 40 av hygienehensyn, hvis ikke ville nok flere enn 50 meldt seg på.

De av deltagerne som trodde de kunne mye om Bergens historie før byvandringen, skjønte fort at det var en del hull i historiekunnskapen. Allerede på trappen foran politihuset ga den alltid engasjerte Jo Gjerstad «full gass» og beriket oss med informasjon om rester av en grunnmur vis a vis politihuset, en grunnmur som de fleste av oss har sett i mange tiår uten å kjenne historien til.

Foran Domkirken fikk vi vite litt om den nyrestaurerte kirken, men mest om sjøslaget på Vågen 2. august 1665 der kanonkulen i kirkeveggen egentlig skulle ha rammet en nederlandsk flåte som hadde søkt nødhavn i Bergen på flukt fra en engelsk flåte som ville tilrane seg den verdifulle lasten til nederlenderne. Et interessant foredrag i seg selv med en glidende overgang fra oberstløytnant Christian Nielsen Holberg ved Bergenhus festning som var pålagt å støtte nederlenderne, for øvrig den eneste gangen Bergenhus festning har vært i kamp, til oberstløytnantens mer berømte sønn Ludvig Holberg som gikk på latinerskolen like ved Domkirken.

Foran Korskirken ble vi beriket med kunnskap både om kirken og bautaen mellom kirken Kong Oscars gate og om hvem

Byhistoriker og forlagsredaktør Jo Gjerstad begynte vandringen på trappen foran politihuset.

Harald Fosså bidro enda en gang med visesang.

gaten er oppkalt etter. Foran Fløibanens nedre stasjon kunne vi sikkert vært en time lenger enn det ble hvis Gjerstad skulle fått fortalt alt han vet både om Fløibanen, om Christie Krybbe skole og om bakgrunnen for byens allmenninger. I parken, mellom Øvregaten og Bryggen, fikk vi enda mer påfyll både om hvorfor arkeolog Asbjørn Herteig er beriket med en byste i parken og om bordeller og ordensforstyrrelser i hine harde dager som var på et nivå der dagens tilstander er som på en dannet pikeskole på 1920-tallet.

Foran statuen av Snorre Sturlason på Dreggsalmenningen fikk vi rikelig påfyll både om utgravningene etter Bryggebrannen i 1952, på godt og vondt om de nærliggende bygningene på almenningen inklusive eieren av Nordenfjeldske rederi,

Tone Midttun i nettverket sørget for at Tordis Ryver fikk være med.

og ikke minst om finansieringen av Bryggen museum. Før vi begynte vandringen i vekslende regnvær, antok Gjerstad at han ville bruke rundt halvannen time. Han måtte imidlertid avbryte seg selv etter å ha engasjert oss i to timer og der latteren jevnlig runget i de bergenske gater etter kommentarer vi ikke siterer her.

Arrangementskomitéen med Tove Lian Mathiesen i spissen loste oss deretter til Snekkerbrakken på Festningen, der kollega Harald Fosså sang tre viser før fiskesuppen og det tradisjonelle, avsluttende vinlotteriet.

**På vegne av pensjonistene i Vest
– Trygve Hillestad**

Å være menneske handler om å møte andre mennesker

Av Robert Bjugn, Mo i Rana

Etter som jeg har levd relativt lenge, har jeg opplevd mange møter. Formelle og uformelle, korte og lange møter.

Det å være mennesker handler om å møte andre mennesker. Ofte gjerne med et klart motiv for hva målet med møtet er, eller åpne møter hvor du på forhånd ikke vet hva som kommer til å skje.

Din egen plass i alle disse møtene er ofte avhengig av hvilken rolle du har – eller vil ha. Vi treffer mange mennesker gjennom en dag, et år, et liv. Noen av disse møtene svinner forbi som så mye annet, mens andre møter igjen kan forandre oss som mennesker. Uansett er møter hvor du treffer enkeltmennesker de viktigste møtene i livet ditt. Møter der du faktisk får utfordret både deg selv og den du møter på en ekte måte. Å dele tanker, og da mener jeg virkelig å dele med et annet menneske, avføder ofte gjensidig respekt, sterke bånd og langvarige vennskap. Dette skjer selv om man ikke alltid deler samme syn eller er enige om alt.

Å spille en rolle i en slik setting er ikke alltid like vellykket. Å våge å være seg selv på godt og vondt er uten tvil den viktigste egenkapen et menneske kan ha. Selvfølgelig innenfor visse normer – som vi rent kulturelt er oppdratt til å følge i omgangen med andre mennesker.

Det jeg skriver om er mer eller mindre tilfeldige møter med mennesker opp gjennom årene. Møter som har gjort inntrykk, møter jeg alltid kommer til å huske. Ikke alltid like viktige møter; jo forresten – møter er alltid viktige. Det er jo en sentral del av livet, kanskje selve livet?

De som kjenner meg vet at jeg har jobbet som politimann i nær 40 år. Et spennende yrke på godt og vondt; men mest på godt vil jeg si. Naturlig nok vil møtene jeg her skal fortelle om være hentet fra disse årene.

Tilfeldighetene ville at jeg i 1973 jobbet i hovedstaden; en i og for seg flott by å oppholde seg i og med en ressurssterk arbeidsgiver som på alle måter tok vare på arbeidstakerne sine.

21. juli 1973 kjørte jeg patrulje i Oslo. Den natta slo agenter fra Mossad til på Lillehammer og drepte Ahmed Bouchiki, som de mente var en av planleggerne bak angrepet på israelske idrettsutøvere under OL i München året før.

Hendelsen skapte selvfølgelig mye ekstraarbeid, også for oss som da var ordinære patruljemannskaper. For første gang i historien ble fem agenter fra Mossad arrestert på forskjellige steder i Oslo. Faren for at noen skulle forsøke å frigjøre agentene ble vurdert til å være rimelig stor. Dermed var beredskapen økt til bristepunktet.

Mitt møte med agentene var i forbindelse med framstillinger av disse for avhør eller fengslingsmøter. Vi unge konstabler ble plassert bak i svartemarja sammen med agentene. Som god Nordlending forsøkte jeg å snakke med «klientene» under disse oppdragene – om hverdagslige ting, og for første gang møtte jeg et ekte stenansikt; Dan Ærbel, mossadagent, muskuløs, iført hvit t-skjorte, kortklippet hår og todagers skjeggstubber i ansiktet. Sko hadde han riktignok, men sokkene manglet. Han responderte ikke på et eneste spørsmål, stirret rett fram for seg og var lukket som en hermetikkboks. Derimot framsto en svensktalende kvinnelig agent, (Ethel) Marianne Gladnikoff som atskillig mer sympatisk og pratsom. Hun snakket villig vekk og framsto som en hyggelig ung kvinne – til tross for terrorvirksomheten hun var involvert i. Kanskje hun hadde dårlig samvittighet, hva vet jeg. Det hører med til historien at en av agentene, Sylvia Rafael, senere giftet seg med sin norske forsvarer og bosatte seg i Sør Afrika. Selve storfisken slapp imidlertid unna, Mike Harari, fortsatte sin virksomhet og det hevdes han ledet rundt 100 tilsvarende aksjoner som på Lillehammer. Han døde i 2014, 87 år gammel.

For min del sluttet denne historien i hagen til den Israelske ambassadørens bolig. Sikkerheten skulle ivaretas og i et skikkelig regnvær tuslet jeg rundt med en sprettert av en pistol i lomma. Om jeg ble våt? Joda, helt til skinnet. Kona til ambassadøren syntes åpenbart synd på meg og satte ut mat og kaffe på balkongrekkverket. Maten var god den og kaffen varmet en kald kropp. Jeg husker jeg tenkte i mitt stille sinn; «Selv hunder får stå under tak når de blir fora...».

Å fortelle om tjenestlige hendelser er som å balansere på stram line. Taushetsplikten setter begrensninger, men de gode historiene fortjener å bli fortalt; som den gangen jeg og en kollega ble bedt om å dra ut til en adresse i kommunen for å beslaglegge et heimebrentapparat. Min nordtrønderske kollega var nærmest som fagmann å betrakte, sett i lys av hvor han opprinnelig kom fra.

Ved ankomst oppgitt adresse, som viste det seg å være en to-mannsbolig, valgte vi den første og beste inngangen. Riktig navn sto på dørskiltet og mannen var heime. Han inviterte oss inn og det ble et hyggelig møte rundt kjøkkenbordet over en kopp kaffe.

Robert Bjugn,
Mo i Rana.

Dette er Robert Bjugn

Robert Bjugn forteller selv om sitt liv og politiliv: Etter en trygg og bekymringsløs oppvekst i ei kystbygd i Bø i Vesterålen, gikk turen ut for å skaffe seg utdanning og arbeid. Mange av ungdommene i bygda dro til sjøs eller endte opp som fiskere, noe som ikke fristet meg i særlig grad.

Etter militærtjenesten startet politiaspiranttiden i Trondheim. I 1973 var jeg ferdig på Politiskolen hvoretter jeg tjenestegjorde ved Møllergata 19 i noen måneder før kursen ble satt mot industribyen Mo i Rana.

Etter å ha presentert vårt ærend med informasjon om at han var anmeldt for produksjon og salg av HB, ble han stille .. lenge. Før han i saftige ordelag bedyret sin uskyld. Rett nok hadde han et gammelt apparat i kjelleren, men det var ikke brukt på minst 25 år. Når sant skal sies så festet vi lit til mannens forklaring, apparatet var både gammelt og ikke særlig egnet til framstilling av brennevin, ifølge min sakkyndige kollega.

Etter denne erkjennelsen måtte vi for ordens skyld notere fødselsdata på mannen, og det var da vi forsto at noe ikke stemte. Han oppga nemlig et annet fødselsår enn det vi hadde i våre papirer. Det var derfor naturlig å spørre om det bodde andre med samme navn i huset. Mannen bekreftet at naboen i andre inngangen het det samme, og etter å ha besøkt riktig mann ble resultatet noe helt annet må vite. Hvordan naboskapet utviklet seg etter vårt besøk sier historien ingen ting om.

Det minner meg om en gammel historie om en lensmann i Rana som i en eller annen sammenheng uttalte til en bekjent at «det brennes i hvert hus i Rana» hvorpå vedkommende repliserte «du sier vel ikke at lensmannen også driver med slikt?» hvorpå lensmannen svarte; «du hør ke eg sei, det brennes i hvert hus i Rana!».

Som seg hør og bør ble utstyr brukt til HB produksjon destruert, og rapport om dette skrevet. Så gjorde også en lensmannsbetjent fra Lurøy som pliktmessig utførte politimesterens ordre, hvorpå han

Å komme fra ressurssterke Oslo politikammer til en landsens politistasjon med alenevakter og nærmest fravær av hjelpemidler, bortsett fra et par politibiler og håndjern, var til tider krevende. Dette vekket interessen for fagforeningsarbeid og jeg kom raskt inn i den lokale politiforeningen hvor jeg sammen med gode kollegaer, bl.a. Kjell Johansen som mentor, jobbet jevnt og trutt for å bedre tjenestemennenes lønns- og arbeidsvilkår. Etter noen år som lokallagsleder hadde jeg givende år i Norsk Politiforbunds representantskap.

Fagforeningsarbeidet ga meg grundig innsikt i hele organisasjonen, noe som kom vel med i årene som fulgt. Mange av mine tidligere kollegaer snakker om 80-tallet som glanstiden til politiet i Norge. Vel, det er mulig det var slik, men jeg velger å tro på at myndighetene vet hva de holder på med i innværende reform; og at den politiske ledelsen ikke glemmer at etaten fortsatt skal levere trygghet til befolkningen – også til de som bor i distriktene.

Politiyrket kunne jeg ha valgt nok en gang. Gjennom nærmere 40 år fikk jeg rikelige muligheter til personlig utvikling og ansvars-taking. Det være seg noen år som lensmannsbetjent, deretter ordenstjeneste, mange år som hundefører fulgt av rundt 15 år som etterforsker før lederoppgaver som politistasjonssjef og senere pi/koordinator ved Fellesoperativ enhet i Helgeland politidistrikt – hvor jeg avsluttet tjenesten i 2010.

skrev i rapporten: «Jeg avtalte med fergeskipperen og tok utstyret med om bord. På signal fra meg bakket ferga, jeg tilførte HB apparatet to øksehugg og senket det i sjøen. Deretter fulgte ett minutt stillhet». Slik kan det også sies. Humor er en viktig faktor i en ellers alvorlig yrkesutøvelse.

2019 står for døren og med det åpner det seg nye muligheter, nye møter, nye venner, nye gode samtaler - og ikke minst muligheten til å løfte blikket bort fra seg selv og gjøre noe godt for andre! Advokat Sandra Huezø Davidsen skrev i sin kronikk i Rana Blad 28. desember om tid. «Tiden som gikk og havnet i mitt hjerte og sinn», kloke ord fra Sandra, ord som mange bør reflektere litt over.

Vi lever i en tid der de aller fleste bruker sosiale medier, men det er ikke alltid godt eller hensiktsmessig det vi bevitner i kommentarfeltene. «Tiden som gikk og havnet i mitt hjerte og sinn» reflekterer også det som skrives i sosiale medier. I den sammenhengen er den vise Sokrates' tre siler gode råd å ta med seg. «Er det sant? Er det godt? Er det nødvendig?» Om det vi ønsker å si verken er sant, godt eller nødvendig kan det kanskje være et godt råd å tie?

La oss bruke 2019 til positiv framtidstenkning og samhandling, til å glede seg over at noen lykkes og over at noen klarer å skape en bedre hverdag for menneskene rundt deg, i din kommune eller i regionen du tilhører. La oss snakke om fellesskapets muligheter og ha mindre fokus på våre egne egoistiske behov.

Narvikpensjonister reiste med Arctic Train

Politipensjonistene i Narvik var med Arctic Train fra Narvik til Bjørnfjell (nær svenskegrensen) torsdag 14. mai. En flott tur i et fantastisk glitrende vinterlandskap. Tur/retur tar turen to timer. Underveis ble rallarhistorien fortalt av kunnskapsrike Steingrim Sneve.

Arrangementskomiteen v/ Øystein assistert av Dagrud stod for glimrende servering.

17. mai starter togselskapet daglige turer på strekningen Narvik – Bjørnfjell t/r. Se for øvrig selskapets hjemmeside Arctictrain.com.

PPF Narvik v/Atle Pettersen
Leder

Steingrim Sneve fortalte rallarhistorier.

Vertskapet er på plass.

Glade politipensjonister på tur.

Mye å oppleve langs sporet.

Geir Duesund ny leder i Hordaland

Lensmannsetatens Pensjonistlag, Hordaland, avholdt på selve St.Hans aften sitt utsatte årsmøte. 20 medlemmer møtte på restauranten Ole B i Lysefjorden.

Etter årsmøtet ble det avholdt medlemsmøte og leder av vedtekstutvalget innledet og siden kom det fram flere meningsyttringer som han noterte seg. Spørsmål rundt hvorfor vi ønsker å ha pensjonistlag, var sentralt tema. Enige var vi alle om at det å treffe tidligere kolleger var viktig, derfor burde lagene være lokalisert rundt gammelt tjenestested, eller at et stort lag i politidistriktet ble organisert i mindre lokale lag. Videre ble økonomisk fordeling av penger fra politidistrikt, PF og PPF sentralt diskutert.

Leder Harald Andersen og nestleder/ sekretær Åse Skorpen Midtun, mente begge at over 9 år i ledelsen var nok. Valgkomiteens

Harald Andersen takker av som formann i Hordaland. Geir Duesund tar over.

innstilling ble fremført av lederen Rolf Egil Fosse og komiteens innstilling ble valgets resultat.

Styret fikk følgende sammensetning: Ny leder Geir Duesund og med seg i styret fikk han Bjørn Sæle og Jon Olav Hegseth. Hegseth valgt for 1 år, de andre for to år. Kasserer Eirik Thorkildsen var ikke på valg. Styret fikk i oppdrag å oppnevne valgkomiteen.

Leder og nestleder/kasserer ble takket av med fine ord, hvert sitt flotte maleri fra lokal kunstner i Os og nydelige blomster.

Julepresang til meg selv

Takk til Kjell Arne Slethei for artikkelen om Kjetil Fuhr og hans arbeid for å restaurere daværende Stavanger politidistrikts br.nr. 413 uniformert 1986 mod. Volvo 240.

Jeg har som mange andre unge pensjonister tilbrakt mange timer i uniformerte og sivile Volvo 240'er gjennom min tjenestetid i Oslo, Odda og Bergen i 80 og 90-årene.

Så da jeg i fjor høst fant den flotte modellen av Stavangers bruksnr. 413 på nettet bare visste jeg hva jeg måtte ha som julepresang til meg selv. Modellen er utrolig godt laget med stor detaljrikdom. Bl.a. utvendig pikett-speil på høyre side. Løven på riksvåpenet peker fremover på begge dørene. Det mangler riktignok en antenne bak i forhold til den ekte 413 som nok er en 240DL.

Alle uniformerte Volvo 244/245/240 på den tiden var såvidt jeg kan huske stort sett DL utgaver. De hadde stålfelger og slettest ikke soltak. Den flotte uniformerte modellen er en GL med alu.felger og soltak. Antageligvis har produsenten brukt den sivile modellen de også har laget av 240GL som basis for politimodellen?

Uansett DL eller GL så er modellutgaven med utgangspunkt i Stavangers br.nr. 413 vel verdt å ha på bilhyllen!

Arvid Samuelsson, pensj. politispesialist

Ny Grinihistorie til yngre generasjoner – her satt også politifolk fengslet

Ny historiebok om fangeleiren Grini - bedre sent enn aldri.

Rundt 20 000 mennesker satt fengslet på Grini utenfor Oslo i kortere eller lengre perioder i løpet av av krigsårene 1940-1945. De var alle som en – både kvinner og menn – gode nordmenn som på ulike måter gjorde sitt for å motarbeide nazismen, de ble tatt og ble fengslet. Av de 7 000 var det også mange polititjenestemenn og slektninger av kolleger fra hele Norge. Det er historie fra vår egen tid.

Etter krigen – i 1946 kom det ut to bøker «Griniboken 1» og «Griniboken 2». I tillegg kom det ut et leksikon - «Norsk fangeleksikon» som kort beskriver hver enkelt fange som satt fengslet på Grini og i andre leire rundt om i Europa så langt det på det daværende tidspunkt var mulig å ha en oversikt over dette. Også politifolk er med i dette leksikonet og blant dem de av våre kolleger som satte i konsentrasjonsleiren Stutthof i det tyskokkuperte Polen.

Disse tre bøkene har vært verdifulle historiebøker og oppslagsverk som ettertiden har hatt stor glede av. Men siden er det blitt stille. Helt til nå i 2020. Denne sommeren foreligger nemlig Per Vollestads bok «Livet på Grini» med undertittelen «Kampen for tilværelsen i Norges største fangeleir». Utrolig interessant og på høy tid!

Tidligere bøker forteller oss at såvel norske politikere som prester og folk fra alle andre samfunnslag ble fengslet på Grini. Noen ble torturert og plaget, mens andre slapp fra det med både livet og helsa i behold. Denne delen av Grinis historie er mørk og dystert og verken bør eller skal glemmes fordi den handler om norske patrioter som gav sitt liv for fedrelandet – det største et menneske kan gjøre.

Noen – de fleste – oppholdt seg på Grini i kort eller lang tid og skapte med tiden en mening i tilværelsen. Det er som om Vollestad tar oss med gjennom hendelsene og historien og ved mye av det han skriver bekrefter det psykiateren Viktor E. Frankl skrev om i sine bøker fra bl.a. Auschwitz-Birkenau - «Vilje til mening».

Grini ligger på Ila i Østre Bærum, sørvest for Oslo. Det var opprinnelig tenkt som kvinnefengsel, men ble fra 1940 tatt i bruk som interneringsleir for norske offiserer og senere krigsfangeleir av okkupasjonsmakten i Norge under andre verdenskrig. Grini fangeleir ble den største fangeleiren i Norge.

På 350 sider gir Vollestad oss en glitrende innføring i livet på Grini. Et rikt illustrasjonsmateriale og en meget god innholdsfortegnelse gjør boken til et oppslagsverk for å finne ut av den nære norske historien som skjedd for bare et par generasjoner siden – fra den tid de freste som har levet en stund husker. Det kan være med på å gjøre denne boken til en minnebok, men også til et slags leksikon for den som hadde familie og venner som satt fengslet på Grini. Et betydelig navnerregister om i teksten omhandlede personer på de bakerste sidene, gjør boken ekstra verdifull.

Boken er breiddfull av historier fra Grini. Og det er ingen tvil om at dette emnet engasjerer Per Vollestad – som interessant nok er sanger og musikkforsker av profesjon og den første med doktorgrad fra Norges Musikkhøgskole.

En av hendelsene og historiene som har vært omspunnet med et slags «hemmelig slør» for den som har interessert seg for slikt, er hvordan den senere statsminister Einar

Den pensjonerte politimannen Eilif Eskøy var fange på Grini perioder av 2. verdenskrig. De siste årene av sitt liv var han guide i leirens museum. Han var også aktiv i Politiets Pensjonistforbund i en årekkje.

Fangene på Møllergata 19 ble kjørt i Sporveiens busser til Grini for registrering og frigivelse 8. mai 1945.

Harry Söderman var mannen som friga fangene både på Victoria Terrasse, i Møllergaten 19 og Grini. Her taler han foran Nr. 19.

Et meget sjeldent bilde av Henrik Meyer på Grini. Meyer var visepolitimester i Oslo i mai-dagene 1945 og gjorde en strålende innsats da Møllergaten 19 ble overtatt av norske myndigheter.

Slik så hovedbygningen på Grini ut i 1945.

Gerhardsen som først satt på Grini for så å bli sendt til Sachsenhausen - så via en liten omvei tilbake til Grini – faktisk ble sendt tilbake fra tysk fangenskap til et okkupert Norge. Vollestad skriver at dette ikke var «så unikt» som mange vil ha det til. Det var flere som kom tilbake – noen ble sogar sluppet fri i Tyskland.

Den nye Griniboken har også et persongalleri innledningsvis hvor ikke minst de tyske vaktene har fått sine minibiografier. Dette er nyttig informasjon for å gi etterslekten et innblikk i hvem vi har med å gjøre.

Andre nordmenn som står fram – f.eks. Arnulf Øverland, Lauritz Sand, Arne Laudal, Odd Nansen, Francis Bull – blir rikt omtalt. Også Ole Hallesby og Ludvig Hope. Og mange andre. De knyttes til ulike historier og hendelse, og det er spennende, interessant og lærerikt å lese.

Endelig skriver Per Vollestad om musikklivet i leiren. Et stykke på vei ble dette ivaretatt av den senere NRK-journalisten Otto Nielsen, men Vollestad går et skritt lenger og presenterer både hornorkesteret og strykeorkester – både store deler av deres program og hvem som var med er nevnt. Dette er interessant og en lite påaktet del av både Grinis og norsk krigshistorie. De spilte faktisk musikk – god musikk; noe som dypst sett også var en viktig del av holdningskampen.

Denne boken anbefaler jeg til alle som vil vite mer om noen som var viktig for mange og som fremdeles er viktig for forståelse av norsk historie – både innenfor og utenfor politiets rekke.

Jørn-Kr. Jørgensen

Å bli husket er en viktig motor i livet

Nettverkssamlingen i Pensjonistnettverket i 7. og 8. oktober er dessverre avlyst på ubestemt tid pga. COVID 19. Tema for samlingen var rus og Martha Kalland – som er primus motor for det hele – lover at PPF skal komme tilbake til samlingen så snart det lar seg gjør og koronaviruset er «jaget på dør»!

Når høsten nå kommer med både vær og uvær, er det grunn til å reflektere litt over livet, menneskene, ensomheten blant oss og samfunnet.

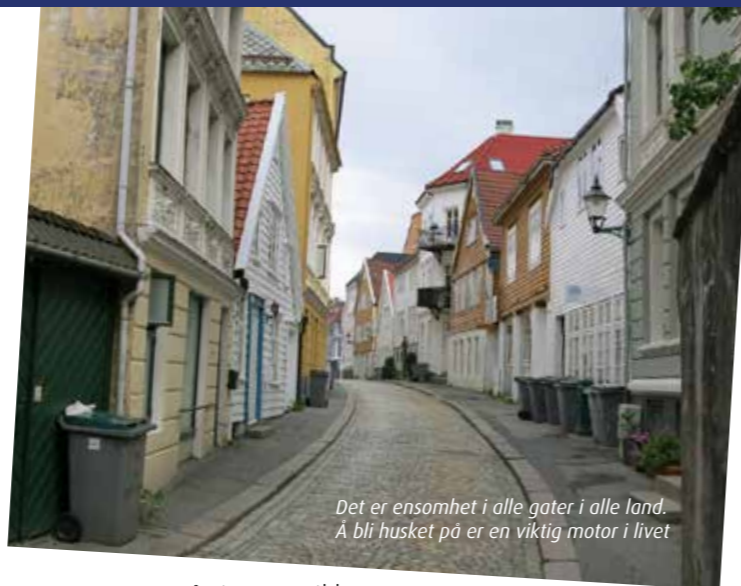
Straks før sommeren for noen år siden og jeg skulle ut å reise fikk jeg en telefon fra en pensjonist på over de 80 år og dårlig til beins som opprørte meg: «Kan du hjelpe meg?», lød spørsmålet. «Med hva?», repliserte jeg i et vennlig tonelag. «Jo, det er sommer og jeg trenger flere TT-turer ellers blir jeg sittende her alene uten sosial kontakt».

Etter litt fram og tilbake ordnet vi opp og mannen fikk flere TT-turer og alt ordnet seg til det beste. Han ringte meg til og med tilbake og ønsket god sommer.

Men det er etterdønningene etter spørsmålet «Kan du hjelpe meg?» som ikke slipper taket. Like mye som et spørsmål om TT-turer, tror jeg dette var et slags rop om kontakt – mannen følte seg rett og slett ensom.

Og ensomme kan vi alle være – både frivillig og ufrivillig, men den ufrivillige ensomheten tror jeg det må være tyngst å bære. Som pensjonist kommer man som regel litt opp i årene selv om politiets pensjonsalder er noe lavere, finnes det en annen gruppe i PPF, nemlig sivilistene. De har en helt annen pensjonsalder enn brorparten av PPFs medlemmer. Ensomheten behøver ikke være mindre av den grunn. Snarere tvert i mot.

Når telefonen ikke lenger ringer, når det ikke kommer noen e-mail, ikke en SMS, når en ikke behøver å stå opp, når ingen

Det er ensomhet i alle gater i alle land.
Å bli husket på er en viktig motor i livet

spør etter en, når ingen stikker innom, ja kort sagt...når man blir alene og sitter der, hva da?

De fleste av har familie, men noen har det ikke. Alle har derimot kolleger – og det er kanskje i livets høst de virkelige gode kollegene melder seg? Du og jeg er en av dem.

Litt personlig: Noen uker etter at min far døde vel 70 år gammel ramlet det en utbetalingskupong fra Norsk Tipping ned i postkassa i mitt barndomshjem. Det er så lenge siden at det var de gode, gamle tippelappene hvor den som vant ved hjelp av en spesiell teknikk fikk kopiert sitt påskrevne kupongnavn og adresse på utbetalingsblanketten med sin egen håndskrift. «Hvor i all verden tipper han fra nå?», var min første tanke. Så ringte jeg en av min fars offiserskolleger, og fikk vite at tippelappen var sendt inn for lenge siden i systemer jeg ikke kjente og at systemet nå hadde gått inn med en liten gevinst. «Så hyggelig!», var majorens umiddelbare reaksjon. «Jeg skal snakke med de andre ved kaffebordet, men du kan sikkert bare beholde pengene. Faren din er jo med oss – hele tiden».

Du snakker om kollegialitet. Du snakker om «ensomhet i liv og død» – men det er dette som teller når arbeidsdagen er over: Vennskapet og samholdet – «kameratskapet» som tidligere forbundsleder i PPF, Kjell R. Bjerke, ville kalt det. Og han har helt rett.

Vi er alle kolleger – også etter at pensjonistlivet er et faktum. Derfor er det min oppfordring: Hold sammen, finn på noe sammen (hold koronaavstand og bruk munnbind om nødvendig), ta en telefon, skriv et brev, send et kort. Det gjør livet enklere å leve – å bli husket på er viktig motor i livet; enten vi er i eller utenfor PPFs organiserte nettverk.

Jørn-Kr. Jørgensen

Vi gratulerer!

Dette er PPFs gratulasjonsliste over jubilarer fra juli til og med september 2020. PPF gratulerer sine medlemmer som har rund merkedag i tiden som kommer. Forandringer i denne listen kan forekomme.

Jubilarer i oktober 2020

JUBILEUM	ETTERNAVN	FORNAVN	FØDT	LOKALLAG
70	Aasen	Einar	29.10.1950	Politiets Pensjonistlag Telemark
70	Eide	Svein Arild	28.10.1950	Oslo Politiets Pensjonistforening
70	Nistad	Else Marie	26.10.1950	Sogn og Fjordane L/P Pensjonistlag
70	Pettersen	Torbjørn	20.10.1950	Politipensjonistene i Buskerud
70	Hammer	Unni	20.10.1950	Oslo Politiets Pensjonistforening
70	Løken	Brit	16.10.1950	Politiets Pensjonistforening, Nordmøre og Romsdal
70	Stivang	Ingvald	16.10.1950	Politiets Pensjonistforening, Sunnmøre
70	Hammen	Anne Marie	15.10.1950	Politiets Pensjonistlag, Kristiansand
70	Vollebæk	Odd	14.10.1950	Kripospensjonistene
70	Holt	Sigmund	12.10.1950	Oslo Politiets Pensjonistforening
70	Fronth	Ragnar	11.10.1950	Politiets Pensjonistlag, Narvik
70	Andersen	Grethe	10.10.1950	Politiets Pensjonistforening Trøndelag Sør
70	Sirevaag	Arild	09.10.1950	Politiets Pensjonistlag Haugaland og Sunnhordaland
70	Linaker	Asbjørn	06.10.1950	Politiets Pensjonistforening, Harstad
70	Sørheim	Øystein Markusson	05.10.1950	Politiets Pensjonistforening, Sunnmøre
70	Husby	Ola	03.10.1950	Politipensjonistene i Bergen og Hordaland
70	Myrvold	Bodil Merete	01.10.1950	Oslo Politiets Pensjonistforening
80	Gujord	Gunnulv	25.10.1940	Politiets Pensjonistforening, Nordmøre og Romsdal
80	Hagen	Kai	18.10.1940	Larvik/Sandefjord Politipensjonistlag
80	Klynderud	Jan-Erik	15.10.1940	Direktemedlem
80	Blomlie	Ole K.	07.10.1940	Direktemedlem
90	Nordbotten	Sofie	10.10.1930	Politiets Pensjonistforening Trøndelag Sør
100	Taraldrud	Tor G.T.	22.10.1920	Direktemedlem

Jubilarer i november 2020

JUBILEUM	ETTERNAVN	FORNAVN	FØDT	LOKALLAG
70	Sporsheim	Kjell Arnfinn	29.11.1950	Oslo Politiets Pensjonistforening
70	Strøm-Normann	Derek	26.11.1950	Oslo Politiets Pensjonistforening
70	Bakken	Kirsten	22.11.1950	Ringerike Politipensjonistlag
70	Jensen	Erland	15.11.1950	Oslo Politiets Pensjonistforening
70	Olsen	Sigrun	14.11.1950	Politiets Pensjonistlag, Gudbrandsdal
70	Mathiesen	Tove Lian	08.11.1950	Politipensjonistene i Bergen og Hordaland
70	Jørgensen	Esther	02.11.1950	Politiets Pensjonistforening, Harstad
80	Dahle	Oddmund	28.11.1940	Kripospensjonistene
80	Kittelsbye	Jan	19.11.1940	Politiets Pensjonistforening, Romerike

Seniorkonferansen 2020 avlyst

Seniorkonferansen som skulle vært gjennomført 11.-12. september er på grunn av COVID 19 utsatt til 2021.

Til årets konferanse forelå det et flott program. Dette vil bli gjennomført så snart det lar seg gjøre neste år. Seniorkonferansen er et populært tiltak i PPF - takket være Oslo-pensjonistene - med Øyvind Røen i spissen.

I år var det ca. 85 påmeldte pluss foredragsholdere og andre - totalt ca. 100 mennesker. Etter diskusjoner ble det konkludert med og besluttet at årets konferanse utsettes til 2021 for å ikke bidra til smittespredning.

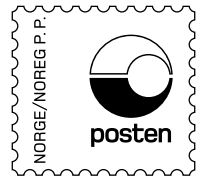
Jubilarer i desember 2020

JUBILEUM	ETTERNAVN	FORNAVN	FØDT	LOKALLAG
70	Evensen	Trond	31.12.1950	Politiets Pensjonistforening Trøndelag Nord
70	Myrseth	Steinar	26.12.1950	Politipensjonistene i Bergen og Hordaland
70	Johansen	Sigurd	26.12.1950	Politiets Pensjonistlag, Fredrikstad
70	Hansen	Karsten	26.12.1950	Direktemedlem
70	Grongstad	Jan	20.12.1950	PST-pensjonistenes forening
70	Kværnø	Henning	17.12.1950	Politiets Pensjonistforening Trøndelag Nord
70	Haug	Arnt Kristian	17.12.1950	Kongsvingerpolitiets Pensjonistforening
70	Fosse	Odd	17.12.1950	Politiets Pensjonistlag Telemark
70	Ekeli	Werner	17.12.1950	Politipensjonistene i Buskerud
70	Grønberg	Kari Flesjø	17.12.1950	Politiets Pensjonistforening, Moss
70	Gundersen	Johan Christian	13.12.1950	Oslo Politiets Pensjonistforening
70	Hanssen	Terje Abel	13.12.1950	Politiets Pensjonistlag, Narvik
70	Hauge	Marit	08.12.1950	Politiets Pensjonistlag, Gudbrandsdal
70	Jørgensen	Per Harald Skau	04.12.1950	Politiets Pensjonistlag, Gudbrandsdal
80	Benes	Willy Reidar	21.12.1940	Politipensjonistene i Bergen og Hordaland
80	Larsen	Magnus	18.12.1940	Oslo Politiets Pensjonistforening
80	Skevik	Olau Elise	07.12.1940	Politiets Pensjonistforening Trøndelag Nord
80	Andersen	Annelise	03.12.1940	Lensmannsetatens Pensjonistlag Hordaland
80	Brodshaug	Jostein	02.12.1940	Politiets Pensjonistforening, Romerike

Retur:

Politiets Pensjonistforbund
Gjerdrums vei 4 - 0484 Oslo

PS: Sjekk www.pfforsikring.no

Har du enda ikke tatt forsikringssjekken hos PF Forsikring?

Fordi du har en egenandelsrabatt ved skade i nåværende selskap?

Da har vi en gladmelding:

Rabatten flytter du med deg til oss!

Ring PFs egne, dyktige forsikringsspesialister og få et godt forsikringstilbud nå! Husk at vi aldri vil selge deg noe du ikke trenger, og at du har oss i ryggen hele veien, også ved skade.

Vi gleder oss til å snakke med deg!

Kontakt oss: 23 16 31 00

Epost: post@forsikring.pf.no

www.pfforsikring.no

PF FORSIKRING